

MÙA XUÂN CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐỨNG TRÊN BỤC GIẢNG.

ĐuySen—tên nhân vật trong truyện ngắn "Người thầy đầu tiên" của T. Aimatốp, là một hình tượng người thầy đẹp lạ lùng trong những tháng ngày khó khăn của đất nước Xô Viết. Để đem được cái chữ đến cho tuổi thơ, ĐuySen đã phải bước vào một cuộc chiến đấu thật sự : với đói nghèo, tập quán, hủ tục, những thế lực hắc ám..

Từ ĐuySen, ta muốn nói nhiều về những người thầy Việt Nam, những ĐuySen Việt Nam. Khắp đất nước này có biết bao ĐuySen như vậy và họ đã để lại biết bao nhiêu hình ảnh đẹp lạ lùng. Con người khi đã dành trọn tấm lòng mình cho con người – tuổi thơ – thì bao giờ cũng sáng lên một vẻ đẹp lạ lùng như thế.

Đến các vùng quê, các huyện miền xa, trên khắp mọi miền đất nước, ta sẽ gặp những người thầy Việt Nam và con đường đến lớp gian lao của họ. Để đem được "cái chữ" đến cho các em, họ phải dựng cái trường, đóng cái bàn, chữa lại cái ghế... Và như thế trên tay người thầy phải đâu chỉ là trang giáo án. Rất nhiều các thầy cô đã phải sốt cả đồng lương ít ỏi để mua sách, vở, bút, mực... để động viên các gia đình nghèo cho con em mình đến lớp. Có cô giáo trẻ mới ra trường, mắt long lanh ngấn nước thương cảm khi kể về các học trò nghèo của mình: "rất nhiều em sau khi tan học phải đi cắt họ, nhổ cỏ mướn, đi bán vé số, tối tối lại còn đi nhổ lông vịt mướn. Có em, ba mẹ không cho đi học, buộc phải đi bán vé số kiếm tiền, em gửi sách vở cho thầy cô nhờ giữ hộ, em lén đi học để có cái chữ, thế mà vẫn bị phát hiện, bị đánh đòn ngay trước mặt thầy cô giáo của mình... !"

Thế đấy ! Ở các vùng sâu, các huyện miền núi, tình trạng đói nghèo, thất học, thiếu trường lớp và nhất là thiếu giáo viên vẫn diễn ra. Tình trạng thừa giáo viên ở nội thành và thiếu giáo viên tại các vùng sâu, vùng xa đang là một thực tế, một thực tế bức xúc từng ngày, từng ngày... Đợt phân công sinh viên sư phạm ra trường năm nào cũng có trường hợp bỏ nhiệm sở... Biết rằng "bỏ cuộc" không phải là biện pháp hợp lý, chỉ là giải pháp tình thế... Nhiều sinh viên Sư phạm có hộ khẩu nội thị đã chối bỏ sự điều động để tự xoay sở tìm việc sau khi ra trường. Ngành giáo dục đào tạo chưa có biện pháp xử lý hành chính, hay buộc bồi hoàn triệt để... , xã hội đã đón nhận điều bất cập này với vô số lời bàn... Phải chăng các nơi khó khăn, các huyện miền núi cũng cần có thêm chính sách, chế độ đãi ngộ thoả đáng, thích hợp hơn nữa để thu hút được chất xám của tuổi trẻ.

Mùa xuân năm 2002, thế kỷ XX đã qua, khi nhân loại đang bước sang năm thứ hai của thế kỷ XXI, thế kỷ của văn minh, hiện đại... Chiến tranh trên đất nước này cũng đã lùi xa, chấm dứt từ lâu. Thế nhưng ở những vùng sâu, vùng xa của quê hương, cuộc chiến đấu để giành giật, để gieo từng cái chữ cho tuổi thơ vẫn diễn ra, như mới bắt đầu... nối tiếp rồi lại mới nguyên như vừa bắt đầu với những bạn trẻ mới ra trường, chập chững vào nghề và sớm va chạm, vấp ngã trước bao khó khăn trở ngại cho việc đứng lớp. Đối với các bạn ấy, những tháng ngày khó khăn của đất nước vẫn chưa qua. Con đường đến lớp vẫn là con đường rất đổi gập ghềnh. Nhưng có điều chắc chắn là ở đâu ta cũng sẽ gặp hàng loạt các bạn trẻ, những người trí thức tình nguyện đi xây dựng nông thôn mới, sẵn sàng công tác ở Ô Long Vĩ, An Hảo, Xuân Tô... Nhận nhiệm sở mới cũng là lúc các bạn phải làm quen với một cuộc sống mới. Ở trọ, trọ ở nhà tập thể giáo viên hoặc ở nhà một người dân tốt bụng gần trường là sự chọn lựa tất yếu cho các bạn cho các bạn. Cách lựa chọn vừa tiện cho việc dạy, vừa gần gũi, tiếp xúc với HS và gia đình các em. Không hiếm những trường hợp như vậy – những giáo sinh nhiệt tình, giàu ước mơ thường lựa chọn một cuộc sống mới dù vất vả song lại tiện cho việc đeo đuổi nghề nghiệp và... trưởng thành, và... thật sự tự đứng vững trên đôi chân của chính mình. Có nhiều thầy, cô giáo trẻ vừa dạy học, vừa tích cực tham gia công tác Đoàn tại địa phương. Thân quen đến độ bà con xã cũng dần dà quên mất các thầy cô là người phương xa tới, lại còn mới mai để "địa phương hoá" hoàn toàn nữa chứ ! Họ là những giáo sinh trẻ măng, hăng hái phục vụ sự nghiệp giáo dục, không đành lòng bỏ đi. Và những ai đã trụ lại được bao giờ cũng làm rất tốt, tự vượt lên... và thành đạt. Đường đến lớp rất đổi cheo leo, gập ghềnh, nhưng ở đâu ta cũng gặp những người thầy vững chân bước tới... Đâu phải là dễ dàng để họ quên ngay ánh đèn màu thành phố lấp lánh đêm đêm, những sinh hoạt tiện nghi, phố thị náo nhiệt. Cứ chiều chiều, nhiều giáo viên phải đi kiệu nước tắm giặt từ giếng xa về. Thương thầy cô, các em học sinh mang xe đạp đến để chở nước giúp hay mang bánh trái vùng cao, gạo thóc của gia đình đến cho. Tiếng cười của các em – những gương mặt sạm đen, những mái tóc cháy khét nắng gió núi non – hoà lẫn tiếng cười sảng khoái của các thầy, cô giáo trẻ sau một ngày làm việc... Tiếng cười cứ trong veo, cứ nhẹ tênh làm hoà vỡ bao thanh âm núi đồi, làm sóng sánh sợi nắng chiều rơi, như không có một khó khăn nào, mọi nỗi buồn đã kịp dừng lại nơi đây.

Những tấm lòng ấy đã toả ra một thứ ánh sáng làm cho biết bao ánh mắt tuổi thơ long lanh và môi cười rạng rỡ. Tất cả là vì những ánh mắt, những đôi môi ấy. Các bạn sẽ còn tiếp tục sống như vậy và không phải thiếu niềm vui. Thực sự học trò đã làm họ quên hết những khó khăn. Ai đó ngoài cuộc có thể sẽ vội vàng làm những phép tính toán so đo, còn những giáo viên trẻ không màng đến những toan tính. Họ đang dạy và cũng là đang học mà! Đó mới thật sự là điều thiêng liêng, giàu ý nghĩa.

Hãy nhìn ngắm họ, ta sẽ hiểu : họ có cả một mùa xuân khi đứng ở chỗ đứng của mình – bục giảng. Mùa xuân của đất trời hoà nhịp với mùa xuân của lòng người, của bao mơ ước dựng xây và tận tụy cống hiến. Xin được dành tặng họ những bông hoa đẹp nhất của mùa xuân vừa chớm !.

Huỳnh Diệu.

DH. AN GIANG.